

Weer opkrabbelen na een hersenbloeding of -infarct. Het kan letterlijk en figuurlijk een kwestie zijn van vallen en opstaan. Dat geldt behalve voor de getroffene ook voor zijn of haar naaste omgeving. Patiënt en partner in dit verhaal zijn het er in elk geval roerend over eens. "Het onbezorgde leven is van het ene op het andere moment voorgoed voorbij."

Tekst: Frank Seuntjens

Beeld: Jean-Pierre Geusens

Een hersenbloeding treft ook je dierbaren

Op een zaterdag in maart vorig jaar werd hij in alle vroegte ineens wakker met een 'raar gevoel' in zijn keel. Het bleek voor Frank Bronneberg (56) uit Geleen de voorbode van wat hij op dat moment niet kon bevroeden: een hersenbloeding. In de uren die volgden verslechterde de situatie. "Het waren allemaal vage en moeilijk te omschrijven klachten. Eigenlijk was ik gewoon totaal gammel." Omdat hij het niet vertrouwde ('Ik ging normaal gesproken nooit naar de dokter') meldde hij zich die bewuste dag tot drie keer toe bij de huisartsenpost van het ziekenhuis. Daar werd in eerste instantie nog gedacht aan onschuldige stressgerelateerde problemen, maar toen bij het derde bezoek een bloeddruk werd gemeten van 260 en ter plekke zijn rechterarm en deels ook zijn rechterbeen verlamd raakten, was de ernst van de situatie wel duidelijk. "Foute boel".

Aangepaste functie

Om een lang verhaal kort te maken: Frank Bronneberg, die alleen nog kon lopen met behulp van een rollator, kwam terecht in revalidatiekliniek Adelante in Hoensbroek. "De behandeling was super, er stonden meteen al ik weet niet hoeveel specialisten rond mijn bed." De eerste twee maanden verbleef hij permanent in Adelante en daarna had hij er nog eens even lang drie dagen per week therapie. Ook nu nog is hij vaste klant bij een fysiotherapeut. Toch is hij inmiddels dankzij zijn volgens de medici bewonderenswaardige doorzettingsvermogen zelfs weer bijna volledig aan het werk. Maar wel in een enigszins aangepaste functie. Vroeger reed hij zo ongeveer het hele land door als accountmanager voor een bedrijf dat handelt in persoonlijke beschermingsmiddelen en bedrijfskleding. Dit jachtige bestaan heeft hij in overleg met zijn baas opgegeven. Hij is vanwege zijn vakkennis nu aangesteld als technisch adviseur voor andere vertegenwoordigers.

"Ik zit dus in plaats van in de auto vaker op kantoor."

Voor zijn vrouw Karin is dat een geruststellende gedachte. Want, zegt ze, ondanks alle gunstige ontwikkelingen kampt haar man nog altijd met de naweeën van zijn hersenbloeding. Dat merkt ze aan zijn fijne motoriek ('hij kan af en toe bijvoorbeeld moeite hebben met het smeren van een boterham'), maar vooral aan het feit dat hij prikkelbaar en snel vermoeid is. "Frank is gewoon veranderd. Hij is eerder geïrriteerd en is emotioneler dan vroeger. Bovendien is het lastig om spontaan wat te plannen, niks is meer vanzelfsprekend. Over een rommelmarkt struinen, kan voor hem al gauw te uitputtend zijn. Onze dochter Suze van 12 heeft het daar weleens moeilijk mee. Papa is toch weer thuis, dus dan is hij ook weer gezond..." Zelf heeft Karin Bronneberg ook haar mindere momenten. "In het begin ben je totaal gericht op het

herstel. Dan denk je nergens anders aan. Hoewel het nu veel beter gaat, betrap ik me erop dat ik soms ongerust ben. Als Frank zegt dat hij zich niet goed voelt, maak ik me zorgen. Ik controleer in bed ook regelmatig of hij nog ademt, dat is er toch ingeslopen. Hoe je het ook wendt of keert, na

"Frank is gewoon veranderd."

zo'n gebeurtenis is het onbezorgde leven van het ene op het andere moment voorgoed voorbij."

Batterijtje opladen

Haar man beaamt dat volledig. "Ik ben ervan overtuigd dat ik nog vooruitgang kan boeken, maar helemaal de oude zal ik nooit meer worden. Soms voel ik me duizelig en ik ben heel gauw moe. Dan moet ik gewoon even het batterijtje opladen. Gelukkig kan een half uurtje zitten of liggen dan al wonderen doen. Maar het blijft behelpen."

Karin en Frank Bronneberg

